Tarile Romane si problema orientala

Domniile fanariote

Fanar – un cartier al Istambulului, de unde proveneau cei mai multi domnitori

Regimul politic din sec al XVIII-lea a insemnat o crestere a dependentei domnitorilor din Principate fata de bunavointa sultanului.

Boierii romani si-au pierdut dreptul de a alege domnul, armata era redusa la functiile ceremoniale, iar institutile statului erau adaptate sa satisfaca pretentile Turciei.

Moldova a avut **36** de domni, **Tara Romaneasca** a avut **39**. Ei proveneau din familii grecesti (Mavrocordat, Ipsilanti, Caragea, Sutu, Moruzi), albaneze (Ghica), romanesti (Racovita).

Puterea domnitorului era absoluta, chiar daca sultanul ii considera dregatori otomani. Erau considerati agenti ai Turciei, care culegea informatii si mentinea relatii cu strainii numai in folosul sultanului. Marile familii grecesti se simteau legate de traditia politica a bizantului.

Reformele fanariote

Constantin Mavrocordat a domnit, alternativ, de 10 ori: 6 ori in Tara Romaneasca si 4 ori in Moldova (in total 25 de ani de domnie)

Prin reforma de natura fiscala din 1740, el a distrus recensamantul populatiei, a desfiintat obligatile financiare multiple si a stabilit un impozit anual pe cap de locuitor

Prin reforma justitiei s-au creat institutii de judecata la nivel local, in tinuturi si judete.

Prin reforma sociala din 1746-1749, a fost desfiintata serbia (legarea de glie). Taranii si-au rascumparat libertatea cu 10 taleri pe cap de om.

Alexandru Ipsilanti – 1774 – a domnit de doua ori in Tara Romaneasca si o data in Moldova, in total 10 ani de domnie.

Reformele lui Ipsilanti au insemnat o noua organizare fiscala si judecatoreasca, organizarea invatamantului, reorganizarea serviciului postelor.

S-a acordat atentie dezvoltarii meseriilor si comertului.

La Bucuresti a fost construita o noua curte domneasca. A inceput regularizare cursului raului Dambovita, au fost construite cismele. Apa era adusa de la 20 de km.